

ἡ διὰ σκελετῶν παράστασις τῶν κυριωτέρων πηγῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν πλούτου, μὲ ὅλον τὸ πένθιμον αὐτῆς. Ὡς συμβολικὴ παράστασις ἀρίστη ὁμολογουμένως ἦτο ἡ τοῦ ἰταλικοῦ συλλόγου τῆς Εὐθυμίας (A propo!... συγχαίρομεν τοὺς ἐδῶ ἀδελφοὺς ἰταλοὺς διότι ἐννοοῦσι νὰ διατηρήσωσι τὴν εὐθυμίαν των εἰς πείσμα τοῦ Ροβελάν!). ἡ παριστώσα τὸ ἄρμα τῆς προόδου, χαριεστάτη, κομψή, πολυτελής, δικαίως τυχοῦσα τοῦ πρώτου βραβείου. Ὡσαύτως ὡς ἀπεικόνισις ἐθίμων ἐγγυωρίων ἦτο πιστοτάτη καὶ ἀξιολογωτάτη ἡ πομπή τοῦ γάμου τῶν χωρικῶν. Παρεκτός ὅμως τῶν ὀλίγων αὐτῶν εὐφυνῶν παραστάσεων, αἱ λοιπαὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ εἰπώμεν ἡ ἦσαν ἀτυχέσταται τὴν εὐρεσιν ἡ ἦσαν φορτικαὶ καὶ ἀπειροκαλοὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ ἦσαν ἀπροσδιόνυσοι ἡ ἐντελῶς ἀποτρόπαιοι. Οὕτως οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ παραστήσωσιν ἱστορικὰς ἡ μυθολογικὰς σκηνὰς ἀπέτυχον οἰκτρῶς, διότι αἱ τοιαῦται παραστάσεις ἡ πρέπει νὰ εἶνε πολυτελεῖς καὶ ἀκριβέσταται ἡ πρέπει νὰ λείπουν. Ποίαν σημασίαν εἶχεν π. χ. ὁ Ἀρχιμήδης, ἡ ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους, διηρημένως μάλιστα εἰς δύο εἰκόνας 1^{ην} καὶ 2^{αν} ὑπενθυμιζούσας κἄπως τὰς πράξεις τοῦ περιωνύμου δράματος τοῦ κόμητος Δεκάστρου; Διατί τάχα τὸ μαῦρον ἐκεῖνο πλοῖον, τὸ φέρον ὡς ἐπιβάτας Μακεδόνας μὲ κρήνη Σταυροφόρων νὰ λέγηται Ἀργὼ καὶ νὰ μὴ λέγηται τρεχαντήριον «ὁ Ἅγιος Παντελεήμων»; Ὁσον δὲ πλαστικὴ καὶ ἂν ἦτο ἡ παράστασις τοῦ Προμηθέως δεσμώτου, ἡ θεὰ ἐκεῖνη δύο γυμνῶν ἀνδρῶν ὑπὸ τὸν παγερὸν βουρῶν τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης δὲν ἔκαμνε νὰ φρικιδῶσιν ἐκ ψύχους οἱ θεαταί;

Ἀκατανόητος ὅσον ἀνάρμοστος ἦτο καὶ ἡ κατалаβούσα τοὺς πάντας πατριωτικὴ μανία, ἥς ἐνεκα κῆρυχθησάμεν νὰ ἴδωμεν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ρήγα τοῦ Φερραίου, κατалаβόντα τὸ παρὰ τὸ Πανεπιστήμιον βᾶθρον τοῦ καὶ ἀπαγγέλλοντα—Θεὲ τοῦ ἐλέους!—ἀπαγγέλλον. ναί, στίχους!, νὰ ἴδωμεν τὴν Ἑλλάδα μὲ πόδα ὑπερμέτρως εὐτραφῆ θραύουσαν τὰς ἀλύσεις καὶ πατοῦσαν τὸν Ὀθωμανόν καὶ ἐν ἄλλῃ πάλιν εἰκόνι τὰς σκιάς τοῦ Ρήγα, τοῦ Καποδιστρίου καὶ τοῦ Κοραΐ ἐξερχομένης τῶν ἀνικτῶν τάφων των! Πρὸς Θεοῦ! δὲν ἦτο δυνατόν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ἀδόλου εὐθυμίας, τῆς φαιδρότητος, τῆς κοινῆς διασκεδάσεως ν' ἀφεθῶσιν ἡσυχοὶ εἰς τοὺς τάφους των οἱ κλεινοὶ πρόγονοι ἡμῶν καὶ οἱ ἥρωες τῆς ἱστορίας μας; Ἦτο ἀνάγκη τάχα νὰ γείνη καὶ ἐν μέσῃ Ἀπόκρῳ ἐπιδειξίς τῆς φιλοπατρίας μας ἡ ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν πραγμάτων στενὴ σχέσις καὶ συγγένεια; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ θεάματα ταῦτα ἀπέκτων παραδόξως Πλατὸν χαρακτῆρα τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καὶ ὡς νὰ μὴ ἦρκει τοῦτο, ἀλλαχοῦ—διότι φαίνεται τὸ αἰσθημα ὑπῆρξε γενικόν ἐν Ἑλλάδι—ἡ ἰλαρότης ἐφθασεν εἰς τὸ κατὰ κράτος, διότι, καθὰ ἀνέγνωμεν εἰς ἐπαρχικὴν ἐφημερίδα, παρέστησε κάπου ὁμιλος μεταμφιεσμένων τὸν Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις, ἐν τῇ παραστάσει δὲ οἱ Σπαρτιάται ἀπέκρουον γενναίως τοὺς ἐπιτιθεμένους Πέρσας διὰ . . . σφιδρῶν τουφεκουβολισμῶν!

Τί δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ ἐκείνων εἴτινες ἐπεινόησαν νὰ παραστήσωσι κηδεῖας, πτώματα, ψυχορραγοῦντας, ἀγγέλους καὶ δαίμονας—ἀγγελον μὲ μύστακα ἀρτιφυῆ, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, καὶ δαίμονα ἡσβολωμένον, μὲ κέρατα βοῦς—διαφιλονεικοῦντας τὴν ψυχὴν τοῦ θνήσκοντος; Τίς φαντασία ζοφερά, πένθιμος, μισάνθρωπος χυδαῖον Χολβαῖν ἡ Ὁρκάνια ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἰδέαν τοιούτων θεαμάτων ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σκέπτονται ἐν

συνειδήσει ὅτι ἦτο δυνατόν διὰ τούτου νὰ προξενήσωσι τέρψιν εἰς τοὺς συμπολίτας των;

Τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἀπευθύνομεν ὄχι εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐξ ἀπειρίας βεβαίως καὶ ἐξ ἀπειροκαλίας ὑποπεσόντας εἰς τοιαῦτα χονδρὰ λάθη, ἀλλ' εἰς τὸ Κομιτάτον, καὶ ὄχι τὸ ἐφέτος σχηματισθέν, διότι τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἔληξαν, ἀλλ' εἰς τὸ σχηματισθησόμενον κατὰ τὸ ἐπὶ ἔτος, διότι πιστεύομεν ὅτι τὰ ἐφέτος γενόμενα ἦσαν καλὴ ἀπρὸς τὴν φιλοκαλῶς μεταρρυθμίσεως τῶν Ἀποκρῶν εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ὡς τοιαύτην εὐφρυσύνως τὴν χειρετιζόμεν. Τὸ μέλλον Κομιτάτον ἐγκαίρως σχηματιζόμενον καθήκον ἔχει νὰ διαγράψῃ ἐν τῇ προκηρύξει του τὸν κύκλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὀφείλου νὰ ζητῶσι τὰ θέματα οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶσι περὶ τῶν βραβείων, καθὼς καὶ νὰ διασκευάσῃ μὲ περισσοτέραν φιλοκαλίαν τὸν ἐξώστην ἐφ' οὗ θὰ ἐδρεύῃ διὰ νὰ παρέχῃ ὑπόδειγμα διακυβερνήσεως εἰς τοὺς ἄλλους.

Οὕτω τὰ ὀλίγα ταῦτα ἄτινα σήμερον ἐγράψαμεν ὡς ἐπίλογον τῶν ἐφετεινῶν Ἀποκρῶν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὡς πρόλογος τῶν τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Γιοπανάιος

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ Βουλγαρία πάλιν κάμνει τὰ δικά της. Στάσεις, ἀντιστάσεις, ἐπαναστάσεις διαρκῶς συμβαίνουν ἐν αὐτῇ. Οἱ ἀνθηγεμόνες ἐρίζουν, αἱ φρουραὶ ἀλληλοσφάζονται, ὅλη ἡ χώρα εἶνε ἀνάστατος. Ἡ δὲ Ἑλλὰς ἀπολαύουσα τὴν μακαριότητα τῆς εἰρήνης βλέπει μακρόθεν ἀπαθὲς τὰ γινόμενα καὶ ἀρκεῖται ἴσως νὰ ψιθυρίζῃ καθ' ἑαυτήν: Ἄν δὲν ἦμην Ἑλλὰς, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι Βουλγαρία!

*

Ὅλα τὰ κακὰ συνέβησαν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην μετὰ τὴν ἐξωσιν τοῦ ἡγεμόνος Ἀλεξάνδρου, ὡς νὰ ἐτιμῶρει αὐτὴν ὁ Θεὸς διὰ τὸ ἀνόμημά της. Τῷ ὄντι ἐνθ' φαίνεται ὅτι εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἐπεσεν ἡ ἀρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Βάττεμπεργ ἐπεσεν ἡ εὐλογία.

*

Ὅπως εἰς τὰ ἄτομα οὕτω καὶ εἰς τὰ ἔθνη ἡ κρίσις ἐρχεται πάντοτε μετὰ τὰς συμφοράς. Ἐδέησε νὰ πάθωσι τὸν ἐν Μασσαβᾷ ὄλεθρον οἱ Ἴταλοι, διὰ νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν κυβερνήσιν των οἱ πρό μηνός τώρα διαρκοῦσα κρίσις.

Ἄξος

